

[📁 חופשה אביבית בגדנסק והסביבה, פולין](#)

חופשה בגדנסק חלק ב – אתרים וטיול בעיר

[🕒 14 ביוני 2018](#) [📌](#) [גדנסק, מוזיאונים, מלחמת העולם השניה](#)

גדנסק של תחילת מאי עורכת לנו קבלת פנים אביבית. בעודנו במטוס התחוללה סופה וגשם זלעפות הציף רחובות בעיר. כשנחתנו השמים כבר הפכו בהירים, וריח טוב של אחרי הגשם עומד באויר. אני אוהבת שאירופה מקבלת את פני ירוקה ונקיה. העצים עומדים בשיא פריחתם. הצבעונים פורחים בגינות. אמנון ותמר מעטרים בעליזות עציצים. במי הנהר שטים בנחת ברבורים. האביב הוא זמן נהדר לערוך טיול בגדנסק.

הפוסט הזה מוקדש לתיאור התרשמותי מהעיר ולהמלצות על מקומות מעניינים שבהם ביקרתי. המלצות ללינה, מסעדות ועוד מידע שימושי תוכלו למצוא בפוסט [חופשה בגדנסק חלק א](#).

טיול בגדנסק העתיקה ורקע הסטורי

השמש זורחת כאן מוקדם, כבר ב5 בבוקר יש אור. אני משאירה את וילונות חדרי פתוחים ומזמנת לי השכמה מוקדמת. אני אוהבת לצאת מוקדם בבוקר ולראות את העיר מתעוררת. הרחובות אז כולם שלי, איש לא נכנס לי לתמונות. טוב, אולי מלבד זוג צעיר שיוצא לחפש לוקיישנים לצילום.

גדנסק קיימת כבר מהמאה ה10 כאשר נוסדה כמבצר על נהר הויסלה על ידי המלך מיישקו הגדול. את תנופת השגשוג הכלכלי היא קיבלה משהצטרפה לברית ההאנזה, קיבלה מעמד של עיר חופשית וקבלה זכויות של סחר חופשי הן עם פולין והן עם פרוסיה. היא הפכה להיות העיר הגדולה ביותר בימי הביניים. עדויות לכך ניתן לראות בגדנסק של היום : בעיר העתיקה נמצאת טחנת הקמח הגדולה ביותר באירופה, ליד הנהר ניצב המנוף הגדול ביותר, ובזיליקת מריה הקדושה הית הכנסיה הלותרנית הגדולה בארופה. ברית הנזה הותירה את חותמה על העיר לא רק במראה הביניים. חוקי העיר הובאו לכאן מלובק , בגרמניה. המאות ה-16 וה-17 היו "תור זהב". אז התיישבו בה פולנים, יהודים, קאשובים, הולנדים וגרמנים וסקנדינבים. העיר הפכה לעיר רב תרבותית .

במלחמת העולם השניה העיר העתיקה נהרסה כמעט עד היסוד. במקומות שונים בעיר אפשר לראות את תמונות ההריסות. כשהחלו לשקם את העיר בתום המלחמה, הוחלט לא לבנותה מחדש אלא לשחזר את העיר כפי שנראתה בתור הזהב שלה עם ההתאמות הנדרשות לחיים המודרניים.

הבתים הצבעוניים עם חזיתותיהם המעוטרות הן הסימן המובהק של העיר. חזיתות הבתים צרות כיוון שבעבר שולם מס על הבתים לפי רוחב החזית שלהם. בעבר בכל בית כזה חיה משפחה אחת. היום זהו בניין משותף. כדי לאכלס את המשפחה ואת כל צרכיה נבנו הבתים ארוכים מאוד. העיר היתה אז צפופה מאוד והבתים חשוכים למדי. כששוחזרה העיר לא נבנו הבתים לכל אורכם, אלא הושארו בפנים חצרות פנימיות, והעיר הפכה לפתוחה ומאווררת יותר. רחוב מאריקה נחשב לאחד הרחובות היפים ביותר בעיר, כיוון שבו שוחזרו גם הכניסות עם המדרגות שאופיינו את העיר. בשעות היום זהו אחד הרחובות התיירותיים ביותר.

הדמויות המופיעות על הגגות והמרזבים נראים בימינו כמצועצים ואקסטרוגנטיים, אבל בעבר היה להם שימוש. כשהעיר היתה צפופה, עם רחובות ללא שם, הסימנים היחודיים של כל בית היו הדרך היחידה לזהות אותו. אתה מחפש את ביתו של השופט? ובכן זה הבית האדום כשעל גגו מופיע הפרצוף המכוער ביותר שאתה יכול לדמיין, זה ההוא עם האף הענק..."

שימו לב שגם על מעקות המדרגות בכניסה לבתים מופיעים פרצופים. הם היו מחוברים למרזבי הבתים, ובעת גשם מפיחם נשפכו עודפי המים לרחוב. עכשיו ברור למה הכניסה לבית צריכה להיות מוגבהת מעט. בפולנית הם ניקראים "ז'יגאץ'" כלומר להקיא. אמנם ישנם מקיאנים מכוערים ומפחידים אבל אין להתבלבל בינם לבין הגורגולים שעל הכנסיות.

הרחובות הראשיים והמוכרים של העיר הם באמת מטופחים ויפים. אבל גם הרחובות האחוריים מקסימים לא פחות. אני מאוד אוהבת את השילוב של עיטורי הקירות על הבתים השונים. ישנם עיטורים הנראים כמו ציורים מימי הביניים, אחרים מעוטרים בציורי קיר שמכסים, יש עיטורים מודרניים עדינים, ואפילו עיטורי קרמיקה ותבליטים. דווקא בגלל השוני בסגנון, ובעובדה שיש גם לא מעט בתים שאינם מעוטרים שומרת על מראה שאינו מצועצע מדי ואינו תיירותי מדי. כן, בהחלט מתחשק לי להתגורר כאן.

ברחובות העיר העתיקה ישנם מספר מוזיאונים כגון מוזיאון העיר החופשית, מוזיאון הארכיאולוגיה, [ובית אופהאגן – ביתו של סוחר עשיר](#), שעליו כתבתי בפוסט הילדים. הוא מצויין גם למבוגרים.

ואפשר להצטרף גם [לסיור חינמי מודרך של free walking tour](#). אומנם הפעם לא טיילתי איתם, אך טיילתי בערים אחרות בפולין ותמיד הייתי מרוצה.

טיול בגדנסק – הנקודה היהודית

במרבית שנות ההיסטוריה של גדנסק הקהילה היהודית היתה קטנה מאוד. כיוון שהייתה זו עיר מסחר, מרבית תושביה הנוצרים היו סוחרים וראו ביהודים מתחרים. הם השתדלו לדחוק את רגליהם. כשהיתה גדנסק תחת שלטון המסדר הטאוטוני הנאסר על היהודים להתישב בה. משהצטרפה העיר לברית הנזה ועושרה הלך וגדל, יכלו חברי מועצת העיר לנצל לרעה את מעמדה האוטונומי של העיר, ולהפלות את היהודים אפילו כנגד פקודותיו של המלך. היהודים התישבו לראשונה בגדנסק במאה ה-15. עקב התנגדות הסוחרים הישוב הוקם בפרבר מחוץ לשטח שיפוט העיר, והוטלו עליהם הגבלות על סחר בשטח העיר. ההגבלות האלה הוסרו בזכות התערבותו של המלך. אך היהודים ידעו לעמוד על זכויותיהם. יהודים בנקאים בקובנה הטילו חרם על הבנק הגדנסקאי, והסוחרים היהודים בליטא דחקו את הסוחרים הגדנסקאים מהמסחר במלח. כתוצאה מסקנציות כלכליות אלה הותר ליהודים בגנסק לעסק במלאכה ולפתוח בתי מלאכה. ההגבלות השונות הוסרו רק לאחר סיפוח גדנסק לפרוסיה ב-1814. היהודים הורשו לעסוק במשלח ידם כרצונם. אך היו כאלה שלא אהדו את הרעיון ופרעו ביהודים ב-1819 וב-1821.

תקופת הפריחה של יהודי גדנסק היתה אחרי מלחמת העולם הראשונה כשגדנסק הפכה ל"עיר חופשית". בעיר שגשגה הקהילה והיו שלושה בתי כנסת, את תמונתו של הגדול והמפואר שבהם אתם רואים בתמונה מעל. עם עליית הנאצים לשלטון בגרמניה המצב החל להתדרדר. רוב תושבי העיר היו גרמנים שתמכו במפלגה הנאצית. נציגות יהודית פתחה במאבק משפטי קשה בפני חבר הלאומים על זכויות היהודים כמיעוט לאומי בעיר. ראש מנע מיהודים לעסוק במקצועות חופשיים. בפרעות "ליל הבדולח" שהתקיימו בגדאנסק בדצמבר 1938 (באיחור של חודש ימים) נופצו שמשות בתי-כנסת בגדאנסק, בתים וחנויות של יהודים נבזזו ועשרות יהודים הוכו ונפצעו. בין השנים 1933 ל- 1939 עזבו יהודים רבים את העיר.

ערב מלחמת העולם השנייה חיו בגדאנסק כ- 4,000 יהודים. מיד עם פרוץ מלחמת העולם השנייה נכבשה העיר בידי הגרמנים וסופחה לרייך. מבין 1,200 יהודים שנותרו בגדאנסק רק 22 יהודים, שהיו נשואים ללא יהודים, נשארו בעיר, ונותרו בחיים בתקופת המלחמה. אחרי המלחמה התיישבו יהודים בגדאנסק, כאשר הוחזרה לפולין ב-1945. מעטים נשארו שם בשנות השישים המאוחרות. היום יש קהילה יהודית קטנה.

כשמטיילים כיום בגדנסק כמעט לא נותר זכר לקהילה היהודית של פעם. בית הכנסת הגדול פורק לבנה לבנה, ושימש לבניה. כיום ברחוב שבו נמצא בעבר בית הכנסת – אבנים שחורות לאורך המדרכה מציינות את מיקומו בעבר. לעיריה ישנה כוונה להקים כאן דגם קטן של בית הכנסת.

בתחנת הרכבת מוצב פסל לזכר הקינדרטרנספורט, מבצע להוצאת עשרת אלפים יהודים מהשטחים בשליטת גרמניה הנאצית, לפני המלחמה. הפסל שיצר את הפסל היה אחד מהילדים האלה. על הפסל והקינדרטרנספורט כתבתי בהרחבה בפוסט [גדנסק עם ילדים](#).

גם בתאטרון שייקספיר הממוקם כעת ברחוב שבו עמד בית הכנסת ישנו שלט הקדשה לגרז'גורז' הילל צוויג, שהיה שחקן בתיאטרון האידי בגדנסק.

מידע מורחב על היהודים בגדנסק אפשר לקרוא [באתר מורשת](#).

תמונות מגדנסק-דנציג ומחיי הקהילה אפשר למצוא [באתר בית התפוצות](#).

מידע על הקהילה היהודית היום ובית הכנסת הפעיל כיום אפשר למצוא [באתר הקהילה](#)

[מידע נרחב ומעניין על הקהילה היהודית הגדנסק](#), כולל קישורים לבתי הכנסת בסביבה שלה ומידע על בית הכנסת הגדול.

טיול בגדנסק בעקבות אוצר הענבר

כשמדברים על ענבר אני מיד חושבת על הסרט פארק היורה. הסרט מספר איך DNA שחולץ מיתושים בענבר הצליחו המדענים לשבט דינוזאורים ששכנו בפארק שמטרתו לשעשע את ההמונים. זהו כמובן סיפור בדיוני. על מנת שדם ישמר נדרש קרור, אבל יתושים וחרקים אחרים אכן נמצאים לכודים בענבר, מה שהופך פיסת אבן זו ליקרה במיוחד. הענבר היא אבן חן הנוצרת מהתאבנות של שרף באדמה. הענבר שייך לקבוצת אבני חן שמקורם הוא ביולוגי ולא מינרלי וזו קבוצה קטנה ויחודית. לקבוצה זו שייכות גם הפנינים. הענבר היה ידוע כבר בימי קדם באיזור הדנובה. היוונים קראו לו "אלקטרון" על שם תכונה מעניינת הקשורה לחשמל. ישנם חומרים שאם משפשפים אותם בענבר הם נטעמים בחשמל – צמר הוא כזה. בתרגום השבעים מתורגמת המילה חשמל המופיעה בפסוק מספר יחזקאל "ומתוכה כעין החשמל מתוך האש" למילה אלקטרון ביוונית. לכן מעריכים שהענבר הוזכר בתנך תחת המילה חשמל.

את הענבר חוצבים מהאדמה. מכרה הענבר הגדול ביותר נמצא בקלינינגרד, מובלעת רוסית על שפת הים הבלטי. הענבר הגיע לים הבלטימ אוקראינה ומבלרוס, שם היו יערות גדולים ועתיקים ובהם השרף הפך לענבר במעבה אדמה. לפני כ-40 מיליון שנה בעת עידן הקרח הגיעה הענבר לאיזור הים הבלטי ולכן הוא נמצא בעומק רדוד באדמה. הוא נמצא גם בתוך הים. סערות שמטלטלות את קרקעית הים משחררות את הענבר מתוכה, וכיוון שהוא צף הוא מגיע לחוף עם הגלים. ידועים כ-200 גוונים של ענבר. מחירו של הענבר תלוי בצבעו ובאיכותו ויכול לנוע בין יוראים בודדים לכמה מאות.

גדנסק היתה ועודנה מרכז סחר של ענבר. כבר בימי הביניים התחילה בגדנסק מערכת של דרכים שבהם סוחרים נשאו את הענבר לדרומה של אירופה, המסלול הזה שעבר גם דרך וורוצלב וקרקוב נקרא "דרך הענבר". הענבר הועמס על אוניות והועבר לחלקים אחרים של אירופה והעולם.

משהו על מרכזיותה של גדנסק בסחר הענבר אפשר ללמוד דווקא מהשפה. המילה ענבר בפולנית היא "בורשטיין" ומקורה במילה הגרמנית לאבן החן הזו – ברנשטיין. מרבית התושבים של גדנסק היו דוברי גרמנית, וכך המילה התקבעה. המילה העתיקה בפולנית "ינטר" אינה בשימוש.

גם היום ברחבי העיר העתיקה ישנם חנויות המוכרות ענבר: תכשיטים, עבודות אומנות, פסלונים. כיום החובבים הנלהבים ביותר של הענבר הם הסינים. הגוון החביב עליהם הוא גוון צהבהב הנראה כפלסטיק ישן. אבל על טעם כידוע אין להתווכח.

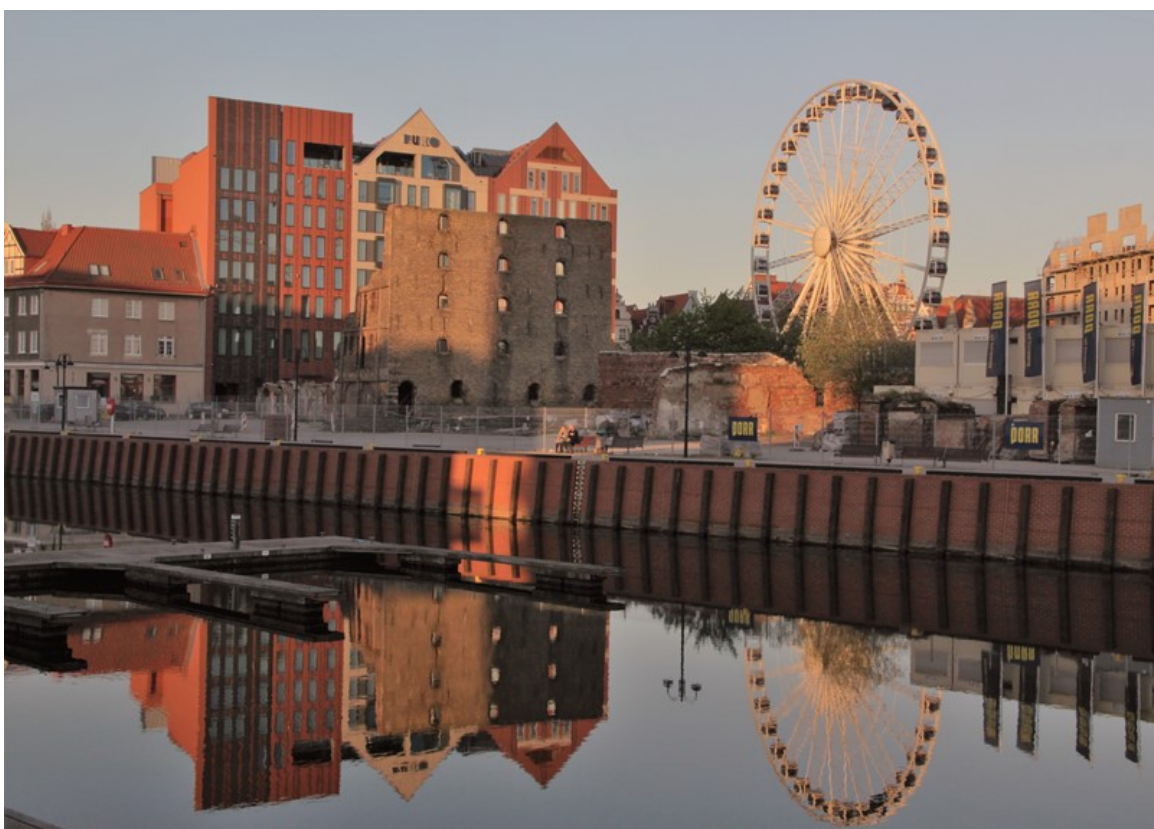
ברחבי העיר ישנם דוכנים רבים המציעים ענבר. יש בינים כמובן גם פלסטיק וענבר מלאכותי. איך מבחינים שענבר הוא אמיתי? אם נשים אותו בקערת מי מלח הענבר האמיתי יצוף.

זיוה בקרה בסדנת עיבוד ענבר [ובמוזיאון הענבר](#) הנמצא בעיר וסיפרה על כך [בפוסט "האוצר של גדנסק"](#)

טיול בגדנסק בעקבות מלחמת העולם השניה

היריות הראשונות של מלחמת העולם השניה נורו בגדנסק, (אז דנציג) ב-1 בספטמבר 1939. היריות נורות מאונית מלחמה גרמנית שעגנה בנמל אל כיוון "ווסטרפלאטה", חצי אי בכניסה לנמל. בתום מלחמת העולם הראשונה הוכרזה גדנסק כעיר חופשית, כלומר היא לא היתה שייכת לא לפולין ולא ולגרמניה. אבל הפולנים הורשו להחזיק קומץ חיילים בווסטרפלאטה. ערב פרוץ מלחמת העולם השניה היו שם 200 חיילים וביניהם 6 קצינים. המקום בוצר וחומש בתותחים מרגמות, נשק אנטי טנקי, נשק קל ומקלעים. כשפתחו הגרמנים באש הם היו בטוחים שהאי יכבש במהירות, אבל החיילים הפולנים היו מיומנים ומוכנים לעמוד כנגד ההתקפה והשיבו אש. הם עמדו כנגד הגרמנים במשך 6 ימים עד שנכנעו והרימו גדל לבן. עמידת חיילי פולין נגד כוח גרמני גדול פי עשרה ומצויד היטב מהווה עד היום השראה לחיילי ואזרחי פולין שעמדו בגבורה נגד הפולש הגרמני. המקום הפך לאתר זכרון ואפשר לבקר בו. לקריאת הסיפור המלא של קרב ווסטרפלאטה. למידע נוסף ולפרטים על הביקור באתר הזכרון.

בעת טיול בגדנסק ניתן עדיין לראות את ההריסות מהמלחמה. כל אי המחסנים (granary island) וחלקים גדולים מהאיזור אוליבה (oliwa) נותרו בהריסותיהם. בתמונה מעל ניתן לראות את שרידיו של מחסן גדול, שרבים כמותו היו באיזור הנהר מחוץ לחומות, ואף העניקו לאי הקטן את שמו – granary island. איך יתכן שבמשך כל כך הרבה שנים לא שופצו האיזורים? אני שואלת את המדריך שלנו. ההסבר שלו הוא שהיו במשך שנים מחלוקות לגבי בעלות על המחסנים האלה, וג ככל הנראה לא היה עניין של הממשלה לעסוק בפינוי ההריסות היקר ובנית מבני מגורים רגילים. כיום ישנה תנופת פיתוח בכלל האיזור הזה. משקיעים רבים מעורבים בפרוייקטי שיפוץ ובנית דירות. המלון שבו ישנו ממוקם בתוך מחסן כזה, אחד הבודדים שנשאר עומד על תילו בתום מ.ע. II.

מלחמת העולם השניה על כל השלכותיה מרתקת אותי. המלחמה הזאת במובנה הרחב ולא רק בנושא השואה השפיעה על משפחתי המורחבת במידה רבה. לאחרונה נפתח בגדנסק מוזיאון גדול וחדש המוקדש למלחמת העולם השניה. זהו אחד המוזיאונים שציפיתי מאוד לבקר בהם, למרות המחלוקת שעוררה את פתיחתו. לפי הכתוב באתר המוזיאון מציג את פולין בעת מלחמת העולם השניה. הביקורות ([כאן](#), [כאן](#) ו[כאן](#)) התקוממו בין השאר על הסיפור החד צדדי ועל שימוש במקרים נקודתיים הגורמים להשלכה כוללת ולא נכונה. [אחרים הצטערו על כך שאבדה כאן הזדמנות היסטורית](#) להציג את כל גווני האפור של המלחמה, ולא רק כשחור ולבן, טוב ורע.

במוזיאון הזה עדיין לא ביקרתי. נציגות לשכת התיירות ביקשו בסיור הזה להתמקש בחופש וביופי ולא במלחמה. הן לא הקצו זמן לביקור בו. אבל מהמוזיאון אי אפשר להתעלם. את המבנה רואים מזוויות שונות בעת טיול בגדנסק/ הוא ממוקם ממש קרוב למלוננו. אני הולכת לראות את המבנה, לבדוק את שעות הפתיחה שלו – אולי בכל זאת אצליח להתגנב אליו? בעת [טיול שיט הקייקים](#) אני מגלה שאתרור ויואנה עבדו במוזיאון. אתרור עיצב את אחת התצוגות ויואנה פיתחה תוכניות הדרכה. אתרור אומר שכדאי להקציב לביקור במוזיאון לפחות חצי יום, כדי לראות אותו ביסודיות. אני מחליטה להניח למוזיאון ולמלחמה לעת עתה ולחזור לעיר לביקור נוסף.

אבל במלחמות כמו במלחמות, האיזורים שלהם מופיעים באופן מתעתע, במקום וברגע בלתי צפוי. לא רחוק מהמלון שלנו בהמשך הרחוב הקטן והמטופח עומד בית לבנים אדום. בחלונותיו תחרה, בזוגיותו משתקפים הבתים האחרים של הרחוב. אבל חדי העין יבחינו באותיות רוסיות, כתובות בצבע. "אין מוקשים" אומר הכתוב. המדריך מסביר לנו שהרוסים נהגו לכתוב בצבע על בתים לאחר שוידאו שאין בהם מוקשים.

אתרים נוספים הקשורים במלחמת העולם השניה בגדנסק

בבית הדואר והאנדרטה לעובדיו שנספו בקרב כנגד הגרמנים.

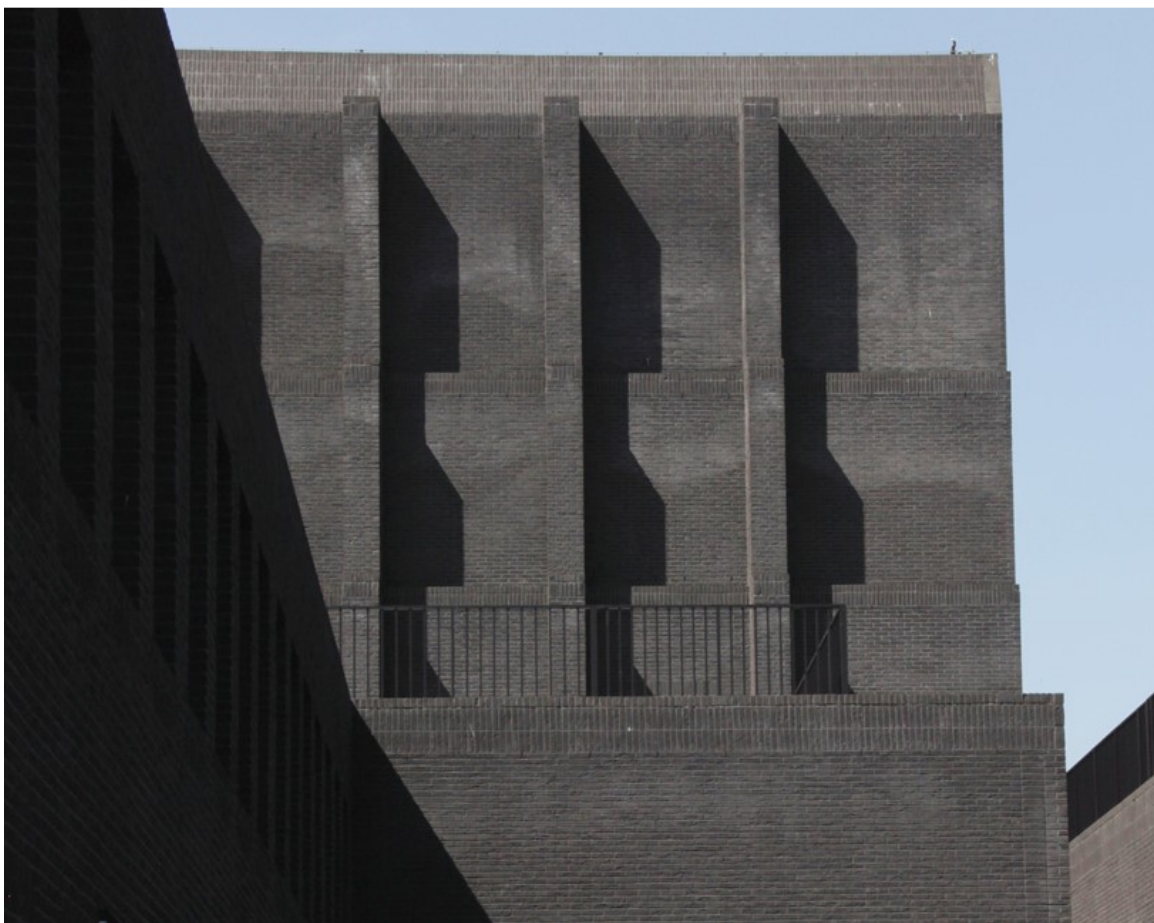
מחנה ריכוז שטוטהוף

ביקור בתיאטרון שייקספיר

תיאטרון שייקספיר היה המקום שהכי ריגש אותי בגדנסק. מה לשייקספיר וגדנסק? גם אני שאלתי את עצמי את השאלה הזו ואם להודות על האמת בכלל לא רציתי ללכת לבקר בו. "את שייקספיר רואים בלונדון, לא בפולין" כך חשבתי. מתברר שטעיתי. גם בימיו של שייקספיר ראו מחזות של שייקספיר בגדנסק.

הבניין של תיאטרון שייקספיר הוא בניין שחור וגדול כמעט מחוסר חלונות. הבניין נראה מאוד יוצא דופן על רקע בתי הלבנים האדומות והבתים הצרים והצבעוניים. אפשר לומר שהוא אפילו מכוער מעט, ואינו מזמין. אבל מגדה, המדריכה שלנו בסיור בתיאטרון, פותחת את דלת הכניסה ומסמנת לנו להכנס בחיוך. הדלת הכבדה נסגרת מאחורינו השאון של הרחוב נשאר בחוץ ואנחנו נכנסים לשקט וכפי שנגלה תוך מספר דקות לעולם קסום.

תיאטרון שייקספיר העכשוי בגדנסק חב את קיומו לתחרית של פיטר וילר (Peter Willer) מהמאה ה 17 שהעתק מוגדל שלו ניצב באולם המבואה. זוהי ההוכחה המצויירת ההיסטורית לכך שבגדנסק היה באותה תקופה תיאטרון ציבורי, הבנוי במתכונת של "הגלוב" בלונדון. הימים הם ימי תור הזהב של גדנסק. בימי הקיץ, במשך שלושה שבועות נערך בעיר יריד גדול. בתקופה זו נוהרים לעיר המוני סוחרים וקונים. היריד הוא הזדמנות למכור ולקנות להתעדכן בחדשות וברכילויות האחרונות, ולהתבדר קצת. ירידים שכאלה היו אבן שואבת ללהקות נודדות של שחקנים וזמרים. לשם כך הוחלט לבנות תיאטרון ציבורי בגדנסק.

התיאטרון כפי שהוא נראה בימינו, כלומר במה שלפניה סדורים כסאות. הוא בעצם התפתחות של ערבי מחזות וקונצרטים בקרב האצולה והעשירים. העשירים נהגו להתכנס בתום הארוחה בחדר השכן לקונצרטים והופעות. כסאות סודרו במיוחד כדי לאפשר לצופים לשבת בנוח ולפניהם נערכה ההופעה. מדובר כמובן בקבוצה קטנה ואינטימית של אורחים. שייקספיר כתב את מחזותיו דווקא לקהל העממי. התיאטרון בנוי כך שהבמה צמודה לקיר אחד, ואילו על שאר הקירות ממוקמות שלוש קומות של גלריות לצופים, האחת מעל השניה. ההצגות בתיאטרון זה היו ללא תפאורה, אבל כללו שירה וריקוד.

נדלג כמה מאות שנים קדימה לזמן הווה. ב1991 מספר משוגעים לדבר בעלי חזון החליטו להחזיר את המסורת של תיאטרון בסגנון שייקספיר. כלומר תיאטרון שמסובב על להקות שחקנים אורחות מכל העולם. במשל כמעט 15 שנים הם עשו נפשות לעניין. אפילו הנסיך מוילס שביקר בגדנסק ב1993 נתן את ברכתו לפרוייקט. ב2005 נבחר האדריכל רנטו ריצי (Renato Rizzi) כדי לתכנן את התיאטרון המודרני בבגדנסק. תכף אספר עד כמה התלהבתי מהמבנה התיאטרון ולמה. השיחה עם מגדה שעובדת בתיאטרון מרתקת. לאחר ההקדמה ופרק ההיסטוריה אנחנו נכנסים לראות את האולם. מגדה ללא ספק בעלת חוש תיאטרלי, היא פותחת את הדלתות בצורה דרמטית ומזמינה אותנו להכנס פנימה. בואו גם אתם מוזמנים ...

בביקור בתיאטרון אני לא מפסיקה להתפעל מהעיצוב של המקום. נראה שעל כל פרט נעשתה חשיבה. העיצוב המודרני מצטט ומתיחס לעבר. המנורות מכירות את הצווארונים שנהגו לבוש בתקופת אליזבת.

השולחנות מזכירים את הקרינולינות שלבשו מתחת לשמלות. דלפק הבר מזכיר בצורתו קפלי מסך, וחבלים לבנים משמים כאלמנטים עיצוביים. העיצוב של התיאטרון משרת את הרעיון המדהים של שלושה סוגי התאטרון. הגג נפתח, הכסאות מתפרקים על מנת לאפשר הכנסת במה. הבמה המרכזית מוחבאת מתחת לגלריות. החללים השונים מעברים תחושה של קופסה עטופה בקופסה.

זה מעניין מאוד לחשוב עד כמה שתי צורות מבני התאטרון השונות באות לשמש את הקהל אליהן הוא מיועד. התיאטרון השייקספירי יועד לפשוטי העם, ולכן נבנה כך שיאפשר למספר רב ככל האפשר של צופים להכנס להופעה. השחקנים הנודדים היו שוכרים אתה מקום למשך תקופה מסויימת ומופיעים בו בכל ערב. גם קהל גדול כמובן שרת את רצונם להרויח כמה שיותר ולקבל תמורה גדולה ככל הניתן בעד ההשקעה. כאשר צופים בבמה משלושת צדדיה תפאורה יכולה להפריע, והרי תיאטרון נודד ממילא לא יכול להתעסק עם תפאורה. עלות צפיה בהצגה היתה באמת שווה לכל נפש – מחיר השווה לעלות כיכר לחם אחת. הכנסיה למבנה התיאטרון היתה ישירות מהרחוב. האנשים הפשוטים לקחו הפסקה מעמל יומם, נכנסו לראות הפסקה וחזרו לעיסוקיהם. רעיון הפואיה מתאים כמובן לעשירים. הם עסקו בבניית קשרים חברתיים ומינגלינג שישרת את האינטרסים שלהם בעתיד.

אני יוצאת מהסיור בתיאטרון עם רצון עז לשוב ולראות בו הצגה. למעשה יותר מאחת.

שייקספיר בגדנסק – מידע שימושי

מידע על פסטיבל שייקספיר ותוכנית ההצגות במשך השנה אפשר למצוא באתר [התיאטרון](#). השנה בסוף הקיץ יתקיים שבוע שיוקדש כולו לישראל ויכלול אומנים ולהקות מישראל אז בהחלט כדאי לעקוב.

בתיאטרון מתקיים סיור הפתוח לקהל הרכב. הסיור כולל ביקור בתיאטרון עצמו ומידע מעניין על ההיסטוריה של העיר. [למידע על הסיור](#).

אפשר לעלות לתצפית למרפסת של התיאטרון, המראה הנשקף ממנה הוא בזוית לא שגרתית על העיר. הכניסה חופשית.

[> סולידריות – האמת, הסמל ומה שביניהם](#)

[< חופשה בגדנסק חלק א – מסעדות, בארים, לינה וטיולים יומיים](#)

8 תגובות

לפני חודש 1 [מיכל מנור](#)

וואו ינינה, איזה צמד פוסטים מושקע במיוחד, בעיקר חלק ב'...ממש כתבת תחקיר על גדנסק! והתמונות מדהימות..טוב שקמת בחמש בבוקר.

[השב](#)